

Savaşın bittiğinden bihaber “Kurşun döküm Japon askerlerden” olmayınız...

Hüseyin İnce, tanımakta güçlük çektinizse, açayım: namı diğer Museyp... Ağzı bozuk biliyorsunuz. Benim çocukluk arkadaşım. Hiç aramız bozulmadı, bundan sonra ise benden kaynaklı bozulmazda. Fakat bana son yıl yıllardaki yaklaşımını ilginç bulurum. Ben resim çekerken boşluğa bir küfür sallayıp; “La hep sizinkileri çekiyorsun, beni de çek ,” der. Ben de: “Biz, hepimiziz, ilaveten sen bizim sülaledensin,” der güler geçerim...

Geçen rahmetli Hüsne bacının vefatının 20. günü dolayısıyla verilen yemekte, gene gülererek bu tarzda konuştuk ve gülüştük.

Bu defa da bunu söyleyince Museyp'in bu yaklaşımının, toplumumuzun genlerine işlemiş anlayışın, kendini dışa vuran prototipi olduğu kanısına vardım. Diğerleri gıyaben söyler, Museyp ise yüze konuşur; fark bundan ibaret. Bu olaya bir çok açıdan yaklaşmak mümkün: ama ben bir açıdan değerlendirmek istiyorum.

Başbakan 8 mart Dünya Kadınlar Gününde, Mardin'de yaptığı konuşmada, 750.000 nüfus limitini aştığı için Mardinin Büyük Şehir Olma hakkı kazandığını, Mardinlilere müjdeledi... Bilindiği gibi Malatya'da Büyük Şehir Olma Hakkın kazandı. Büyük şehir olduğunda, İl sınırı, Büyük Şehir sınırı oluyor.

Yani bu üç parçayı bir araya getirdiğimizde, başbakanın Büyük şehir Kanununu bu sene çıkarma niyetinde olduğunu apaçık gösterdi. Bu ne demek? 2014 Yılında Fethiye Belediye Başkanlığı diye bir seçim olmayacak. 2014 Yılında Yazıhan ve Malatya Büyük Şehir Belediye başkanlığı için Fethiyeli oy kullanacak. Fethiye Yazıhan Belediyesinin mahallesi olacak.

Bu olasılığı başkan gördü, ben gördüm, bazı görenler de oldu; fakat Museyp gibi Fethiyelilerin çoğu hala göremedi... Bu bana neyi hatırlattı biliyor musunuz?

“2. Dünya Savaşında kaçıp ormana gizlenen ve savaşın bittiğinden haberi olmadığı için “divanı harbe” verilme korkusu ile ormanda, uygarlıktan uzakta (kimi çeyrek, kimi yarım asır)saklanan Japon askerlerini.”

Bu günden itibaren diyebiliriz ki, belediyemizle ilgili olarak, beldemiz (ağırımaya giden tabirle: Mahallemiz) içerisindeki koltuk kavgası bitti. Yani savaş bitti... Cephelerin temeli çöktü. Artık “divani harp” korkusu ile ormanlara sakladığınız kafanızı çıkarın ve dünyaya farklı bir pencereden bakınız...

Haklısınız başka türlü düşünememekte bir bakıma; Çünkü asırlardır genlerimize dek işlediler: “Her Türk Asker Doğar,” doğmasını... O savaşların hemen hepsi, saraydakilerin ihtiraslarının savasıydı. Süngüyü çeken, ciğerleri parçalanarak devrilen selviler, yanan ana yürekleri de hep aşağıdakilerindi.

“Kurşun Askerlerin”in hayatları pahasına elde ettikleri zaferlerinin ihtişamlı saltanatını süren bir eli yağda bir eli balda saraydakiler bir tarafta,, yağmalanan yoksulların hayatlarda hep diğer tarafta olurdu.

Köyümüzde ki ilişkiler değişiyor; oysaki dünya çoktan değişti ve bizler o kadar bu değişimin gerisinde kaldık ki? Bir çoğumuz hala “tüfekleri omuzunda ve hazır olda” duran vaziyette yapılmış, sahibi hangi cepheye koyarsa, o cephenin savaşçısı olan , sanki kalıba dökülmüş “kurşun askerleri” gibiyiz.

Kurşun askerlerin iradesi yoktur, var olduğuna ve “bu savaşların onların savaşı olduğuna inandırılır sahipleri” tarafından. İlla da bir asker olunacaksa “hakkın rızası yada evrensel insani değerler” adına savaşan askerlerden olalım. Artık daha çok insanı zenginliklerin ve güzelliklerin “savaşını” verelim!...

Yoksa uygarlıktan mahrum yaşanabilecek onlarca yılınızı heder edeceksiniz!... **Lütfen gözlerinizi açın ve kendinize güzellikleri yakıştırın. Hayatla, yaşamla dolayısıyla insanlarla bu minvalde ilişki kurunuz. Yoksa “savaşın bittiğinden bihar, uygarlıktan uzak “Kurşun döküm, Japon Askerlere” dönersiniz...”**

SİZİN OLMAYAN SAVAŞ BİTTİ...

a.s.
16 Şubat 2012

* * *

İki Japon askeri 60 yıl gizlenmiş

Filipinler’in güneyindeki Mindanao Adası’nda 2’nci Dünya

Savaşı'ndan beri ormanda gizlenen 80 yaşlarında iki Japon askeri bulundu.

NTV-MSNBC

27 Mayıs 2005 — “Eğer bu haber doğruysa inanılmaz bir olay” yorumunu yapan Japonya'nın Manila Başkonsolosu Akio Egawa, söz konusu kişilerle görüşeceklerini belirtti.

Adları açıklanmayan Japon askerleri, Mindanao'da, 2'nci Dünya Savaşı'nda ölenlerin kemiklerini toplayan bir Japon vatandaşıyla temas kurdukları ve yanlarında teçhizat bulunduğu belirtildi.

Japon basını, söz konusu kişilerin bölüklerinden ayrıldıktan sonra Japonya'ya dönmek istedikleri, ancak askeri mahkemede yargılanmaktan korktuklarını yazdı. Eski Japon askerlerinin ormanlık bölgede isyancı Müslüman gerillalarla yaşadığı ve birinin Filipinli bir kadınla evli olduğu belirtiliyor. Askerlerin muhtemelen sonradan savaşın bittiğinden haberdar oldukları ve özel nedenlerle Filipinler'de kalmayı tercih ettikleri yorumu da yapılıyor.

74'TE DE TEĞMEN BULUNMUŞTU

1974 yılında Filipinler'de savaşın bittiğinden haberi olmayan bir Japon teğmen bulunmuştu.

Japonya, Pearl Harbour baskınından sonra 1941'de Filipinler'i işgal etmiş ve ülkede baskıcı bir rejim kurmuştu. 2'inci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru, Filipinler'in dağlık alanlarında ABD askerleriyle Japonlar arasında şiddetli çatışmalar yaşanmıştı.

BBC

Kurşun Askerler Hikayesi

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak bir ülkede bir oyuncak evinin içinde tam altı tane kurşun asker yaşamış. Bunları bir gün alıp bir oyuncakçı dükkanının vitrinine koymuşlar. Altısı da tüfekleri omuzunda hazır olda duruyordu.

Yalnız içlerinden birinin tek ayağı yoktu. Oğlunun doğum günü için armağan almaya çarşıya çıkan bir baba, askerleri görünce çok beğenmiş, hemen dükkâna girip onları satın almış, satıcı, askerleri kutuya yerleştirirken birinin tek bacaklı oluşunun nedenini açıklamış babaya.

Bunları yapan ustanın kurşunu son askere yetmeyince o da topal kalmış. Baba şaşırılmış bu duruma ama bir şey dememiş, kurşun askerleri alıp çocuğuna götürmüştü. Doğum gününde eğlenerek çocuklar, askerlerle oynayarak eğlenmişler.,

Oyun oynamaları bitince altı tane kurşun askeri kutularına yerleştirmişler ve rafa kaldırmışlar. Yarı karanlık kutunun içinde askerlerin canı sıkılıyormuş, Yalnız topal olan kurşun asker kutunun kapağının aralığında dışarıyı görebiliyormuş ve bunu kendisi için bir eğlence gibi görüyormuş.

Bizim topal kurşun askerin gözüne ilk çarpan, masanın üstündeki oyuncak bir kaleyle kalenin içindeki şato oldu. Şatonun önünde güzel bir prenses heykeli duruyordu. Prensese, kollarını iki yana açıp bir ayağını kaldırmış, aynı dans eder gibiymiş. Topal kurşun asker prensese aşık olmuş. Ağzını bıçak açmaz, bir söz söylemez hale gelmiş. Tek isteği prensesin yanına gitmek, ona kavuşmakmış, başka hiçbir şeyi gözü görmez olmuş.

Ertesi gün oyuncakların sahibi olan küçük çocuk, bizim küçük kurşun askeri kutusundan çıkarıp oynamaya başlamış. Şimdi hem prensesi daha iyi gören kurşun asker, gözünü ondan ayıramıyormuş. Kurşun asker prensese bir şey olacak diye o kadar korkuyormuş ki...

O sırada hava birden kararmış, şimşekler ve ardından sert bir rüzgâr çıkmış. Rüzgar o kadar Kuvvetli esiyormuş ki, pencerenin yakınında duran kurşun askeri savurup pencereden sokağa yuvarlayıvermiş sokağın bir köşesindeki kaldırımın kenarına düşmüş. Onu kimse görmemiş hatta gelip geçenler, üstüne basacak gibi oluyor, kurşun askerin korkudan yüreği ağzına geliyormuş. Rüzgârın ardından yağmur yağıp çukurlara sular birikmiş, sel olup akmaya başlamış. Hava açtığında su birikintisinin başına oynamaya gelen iki çocuk onu görünce o kadar sevinmişler ki.

Biri kâğıttan bir kayık yapmış, Öteki bizim askeri içine bindirmiş ve iki çocuk sularla oynamaya dalıp bir süre sonra kayıkla askeri unutmuşlar. Kayık suyun içinde yavaş yavaş hareket ederek sürüklenmeye başlamış ve bizim asker yüzen kayığın içinde, silahı omuzunda dimdik duruyormuş. Korkuyu aklından bile geçirmiyormuş, akıp giden yağmur suları sonunda büyük bir ırmağa ulaşınca, kurşun asker , koskoca ırmağın ortasında bir nokta kadar kalmış ve bir süre dalgalara kapılıp ilerlemiş.

Bu arada yağmur daha hızlı yağmaya başlamış ve kâğıttan kayık ıslanınca da içine sular dolmaya başlamış. Böylece ırmağın azgın sularına gömülüvermiş.. Kurşunun ağırlığı onu ırmağın en dibine itiyormuş ve bu karanlık, ıssız soğuk yer artık onu korkutmaya başlamış. Işığa yeniden kavuştuğunda bir evin sıcakık mutfağında ocağın yanında durduğunu görmüş. O sırada sahibi olan çocuk gelip onu bulmuş ve alıp odasındaki yerine koymuş.

Kurşun asker oraya geldiği için o kadar mutluymuş ki, ilk işi, prensesi araştırmak olmuş. Bir bakmış ki, Prenses, bıraktığı yerde ve iki kolu iki yana açık, bir ayağını kaldırmış dans ediyormuş gibi duruyor ve ona bakıyormuş. Kurşun asker çok mutlu olmuş ki, prensesle bütün gece boyunca birbirlerine sevgiyle bakışıp durmuşlar.

Üzerinden birkaç gün geçmiş ama mutluluğu çok uzun sürmemiş. Sahibi

olan çocuk bizim kurşun askerden sıkılmış ve artık onunla oynamaz olmuş. Bununla da kalmamış, bizim kurşun askeri alıp alev alev yanan şöminenin içine atmış.

Kurşun askerin alevlerden canı çok yanmış ve bir süre sonra erimeye başlamış. Yine sevgilisi prensesten ayrılıyormuş işte, en çok da buna üzülyormuş doğrusu. Tam o sırada açık pencereden giren güçlü bir esinti, prensesi uçurup ateşin içine düşürüvermiş.

Bizim kurşun asker, sevinçle kollarını açıp prensesi kucaklamış. Artık onun için yeni bir hayat başlıyormuş.
Andersen

[Siteye dönüş için tıklayınız...](#)